

Zima

není jen drsný patron, který prochází lesem a hází nám sníh a led do obličeje. Také není násilník, který žije ve věčném sporu se sluncem a stále mu větší před oči husté mraky, aby se na nás nemohlo aspoň na chvíli podívat. To ne!

Občas se chová tak tiše, že u kostela, kde se většinou honí větry, se nepohne ani větříček a slunci otvírá dveře dokořán, aby mohlo ukázat svou usměvavou tvář.

Mnohdy zima vystaví před světem všechno své bohatství a pokrývá vše nádhernými šperky. Na vodě vykouzlí stříbrné zrcadlo, střechy ověší křišťálovým třepením a na louce rozsype zářivé diamanty.

A co teprve les. Krása, do které jsou oblečeny stromy a keře s větvemi prohnutými tíhou ozdob, které by nebyl schopen vytvořit žádný umělec.

Svítil na nich hvězdičky, paprsky a jemné peří a vše se leskne na modrém pozadí nebe. Všechno je to tak krásné, že les údivem přestává dýchat, aby mu nespada ani jedna vločka a aby se nezapletla ani jediná nitka.

Slunce se těch šperků dotýká svými zlatými prstíky, ozařuje je a slévá se v nich v jediný třpyt, jakoby chtělo do nich vdechnout život.

Pak ale náhle začne

všechno tát. Odevšad se řinou kapky a les pláče nad ztrátou své krásy. Zima se rozhněvá a zítra opět rozestře své šedé závoje mraků, jimiž slunce na zemi neprosvitne.

Zima a slunce se dlouho pohromadě neslou.

Tak taková je zima, poslední ze čtyř ročních období, které jsme Vám v letošním ročníku našeho zpravodaje nostalgicky připomínali.

(hol)

CO JSTE NESTIHLI

"Vítám vás na vzpomínkovém večeru, věnovaném dílu básníka Josefa Kainara. Opravdu jsme se na toto setkání těšili a jsem přesvědčen, že každý z nás si z tohoto večera odnese pěkný zážitek".

Těmito úvodními slovy nás přivítal pan JUDr. Slávek Bezečný a pak už zněla poezie a už jsme slyšeli samotného Josefa Kainara, který "přišel" mezi nás, aby se o sobě něco dověděl při vzpomínání pamětníků. Ivan Šedivý recitoval sugestivně a krásně. Pouštěly se ukázky nahrávek zhudebněných textů v podání Evy Olmerové a dalších a byly nádherné... Málokdy se podaří něco tak magického.

A najednou byl čas končit, ale nikomu se domů jít nechtělo. (hol)

Výlet na Stodolní ulici se také vydařil

Trochu jsme z toho měli obavy, ale vše se rozplynulo v okamžiku, kdy jsme nasáli atmosféru této ostravské atrakce poslední doby. Pyšně se teď stavíme před svá vnoučata a vyprávíme, jak jsme troufali. Dlužno však říci, že naši vnoučci jsou teď také patřičně pyšní na svoje moderní babičky a dědečky. Určitě se tam při další příležitosti vydáme opět! (hol)

foto: Ladislav Schäfer

Průběžný start byl na konečné tramv. č.5. Trasa o délce 2,5 km, pohodlná lesní cesta i pro vozičkáře. Takový byl letošní "Pochod nejen seniorů".

DEN PRO SENIORY
9. října 2003

13,00 hod.
Věž Nové radnice

14,30 hod. Ostravské muzeum - prohlídka

16,00 hod. Staré pověsti české - Divadlo loutek

ZASTAVENÍ S VZÁCNÝM HOSTEM

Hlavnice je malá obyčejná obec s 560ti obyvateli, usazená na mírném kopečku. Leží 13 km západně od okresního města Opavy na výšině bočního výběžku Nízkého Jeseníku, ve výšce 380 m n.m. a poprvé se v pramenech vyskytuje již v roce 1250, kdy patřila k rozsáhlému majetku velehradského cisterciáckého kláštera na Opavsku. Opravdu docela obyčejná vesnice. Jen se může chlubit tím, že se tam narodil hudební skladatel a pedagog Josef Schreiber, který má kromě pamětní desky na rodném domě i bystu v domě kulturním. Letos v září tam přibyla bysta další, spisovatele A. C. Nora, který zde prožil mládí. A právě tato malá vesnice byla místem děje románu Bürkental, který autora proslavil už ve věku 22 let. Bylo to v roce 1925 když se tehdejší obyvatelé Hlavnice v románu poznali a rozbíjeli pak tatínkovi Kavanovi okna tak dlouho, až je přestal zasklívat.

Co minulost napáchala, dávno odnesl čas a současnost je jiná. Nynější občané Hlavnice jsou na to, že je jejich vesnička spojená se jménem A. C. Nora (vl. jménem Josef Kavan) tak hrdí, že od roku 1995 pořádají celostátní soutěž pro začínající autory pod názvem „Hlavnice A. C. Nora“. Vyhodnocení a vyhlášení nového ročníku se koná vždy u příležitosti spisovatelových narozenin.

Hlavnice

Každoročně se sem sjíždějí nejen ti, kteří soutěží a kteří soutěž vymysleli, ale též ti, kterým byl A. C. Nor nejbližší, jeho rodina. Letos přijel jeho syn Jiří z Toronta - Oakwille s celou rodinou a jeho dcera Daniela s manželem, se synem a pravnukem Adamem, který zdědil krásné černé oči po své prababičce, paní Elišce Norové. I ona, přes svůj úctyhodný věk, 86ti let, do Hlavnice přijela, jako již mnohokrát v předchozích letech..

Elišku Norovou jsem oslovila v místnosti, kde seděla u stolu, na němž byly fotografie spisovatelových rodičů, drobnosti z jeho psacího stolu, kamery a různé věci, které byly blízké jemu i jeho ženě a položila jí zcela obligátní otázku: **Paní Norová, proč jste přijela právě do Hlavnice?**

„Letos by bylo mému manželovi 100 let. Tady se už devět roků pořádá soutěž pro adepty literatury. Jsem šťastná, že jsem sem přes vysoký věk mohla přijet.“

Nejen váš manžel, ale i vy sem patříte, protože jste se narodila v Opavě a navštěvovala tamní gymnázium. Jak jste se seznámili?

„No, přece v Opavě! Já jsem tam chodila do školy. Jednou byly velké oslavy odhalení pamětní desky prvnímu řediteli gymnázia Vincenci Praskovi a tam jsme se viděli po prvé. A. C. Nor už byl tenkrát slavný spisovatel a na oslavách byl jako host. Na druhý den jsme šly se spolužačkou ze školy domů a na Hlavní třídě jsme se potkaly s A. C. Norem, který nás rovnou oslovil: „Která ze slečen půjde se mnou odpoledne na rande?“ Já jsem se odvážně přihlásila, přesto, že jsem měla mít hodinu klavíru. Doma jsem vzala noty a místo k paní profesorce, šla jsem na svou první schůzku, a se spisovatelem k tomu! Tak to začalo a potom, potom jsme si dlouho dopisovali, až jsme se v roce 1937 vzali a žili jsme spolu přes všechny radosti a hlavně strasti skoro 50 let“.

Jednou jste mi povídala, že jste si s manželem celé spolužití vykali! K tomu jste se rozhodli hned na začátku známosti?

„Já vlastně ani nevím. Vykal mi, já jsem mu také vykala a snad jsme si ani nikdy neuvědomili, proč bychom si měli tykat! Myslím, že jsem jednou manželovi říkala, proč my dva si vykáme? A on mi odpověděl: víš, to je proto, abych někdy nepoužil nějaké neslušné oslovení!“

Život s umělcem, ať je to malíř, hudebník, či spisovatel asi není procházka růžovým sadem? Tak jak to tedy bylo s vámi?

„Rozhodně to nebylo tak jednoduché, jak by si to někdo představoval. Bylo to složitější o to, že manžel se snažil v první řadě velmi pečlivě zajistit rodinu. Přece jenom jsme měli dvě děti, já jsem se o ně starala, měli jsme domek na Spořilově, (chtěli nás z něj i vystěhovat!) z počátku chalupu v Albericích než nás o ni zčásti připravili. Měl v životě mnoho překážek. A tvrdých. Od roku 1948 to bylo velmi zlé. Byl i zavřený, pracoval jako dělník a to byly zlé doby“

Paní Norová, my si tady povídáme u příležitosti výročí narození Vašeho manžela. Co by říkal, kdyby se ocitl mezi námi?

„Víte, tady v té malé vesnici udělali něco, nač já bych ani v těch nejtajnějších snech nepomyslela, nikdy bych to nečekala a manžel, jestli se na nás někde dívá, tak musí být tím nejšťastnějším nebešťanem. To mu nikdy v životě nenapadlo, že ho po smrti čeká tak veliká pocta v místě, kde prožil své mládí. Kdyby se mohl posadit tady mezi nás a viděl by ty mladé lidi, kteří se sem sjíždějí s batůžky na zádech z celé republiky, četl by ty jejich první pokusy, (jsou otištěny v Almanachu, který vydává jeho skoro rodná vesnice), viděl by, že už se zde scházejí po celých devět let a příští rok to bude jubilejné po desáté, já si myslím, že by byl velmi spokojen. Hlavně proto, že je to vlastně pokračování jeho celoživotní snahy a úsilí.“

S manželkou spisovatele A. C. Nora, paní Eliškou Norovou, si povídala v Hlavnici paní Hana Juračáková.

I když zima zalézá za nehty

Pokud zima zalézá za nehty a sněhové kalamity jsou příčinou zpoždění dopravních prostředků, snad až na sáně tažené psy, je bezpečnější cestovat za dobrodružstvím prstem po mapě a objevovat krásu krajiny přes ledové květy na skle kuchyně. Kdo však není pecivál, ať vyrazí ročnímu období navzdory, třeba do města. V centru Ostravy se v adventní době konají zajímavé akce. Už slyším ty povzdechy ženské části čtenářské obce, že předvánoční čas se nehodí na „trajdání“, ale je určen na pečení, drhnutí a leštění. Tak zůstaňte doma milé dámy a pošlete na výpravu pouze dědečky a tatínky společně s dětmi. Stejně by se doma jenom pletli pod nohama.

Prvním zastavením na výletě může být Divadlo loutek. Každou neděli hrají dvě představení pro děti. Ke hrám O Budulínkovi, Karkulce, loupežnicích a veliké řepě, Strom pohádek, Broučci nebo Mařenka a Jeníček a Smolíček Pacholíček, které mají v této sezóně na repertoáru, přidávají v prosinci ještě časem prověřené představení Půjdem spolu do Betléma. Hraje se vždy v 10.00 a v 15.00 hodin za jednotné vstupné 50 Kč na osobu.

Po představení se můžete vydat na Masarykovo náměstí. Tradičně se na něm odbývaly trhy.

Např. v roce 1902 o podzimním výročním trhu bylo v Ostravě 1292 trhovců, 1154 stánků a 38 bud. Valnou část obchodníků tvořili haličtí židé. Ve svých černých kaftanech s dlouhými vousy dodávali až do 1. světové války jarmarkům svérázný kolorit. Tomu předvánočnímu se říkalo pečkový, podle sušených hrušek, peček, které se zde prodávaly. Kupovalo se zde vše, co bylo zapotřebí na svátky. Sušené ovoce, oplatky a med, který se rozléval do přinesených hrnků z velkých až třicetilitrových beček. Na náměstí se trhy konají i letos. Pořádá je obvod Moravská Ostrava a Přívoz. V době od 12. do 22. prosince si ve vkusných stáncích koupíte jmelí, stromeček, kapra, perníčky i svařené víno a horkou medovinu. I letos se snad budou zpívat koledy a předvádět betlémské hry pod morovým sloupem.

Příjemně osvěžení půjdete dál, ke kostelu sv. Václava. Obejdete jej zprava a dojdete k prosklenému vstupu do sídla Sdružení Telepace. Uvnitř se koná další zajímavá akce, věnovaná vánočním řemeslům. 13. a 14. prosince od 14 do 18 hod. se nebude pouze předvádět a okukovat, ale sami přiložíte ruku k dílu. Pekařky vás přiučí, jak se zdobí figurky z voňavého perníkového těsta.

Pak je naaranžujete do chlěva a městečka z papíru umístěného v krajině z přírodních materiálů. Korunou betléma, který si odnesete domů, se stane za pomoci drátěnků vyrobená hvězda. Cena spotřebovaného materiálu je zahrnuta do výše vstupného, které činí 30 Kč na osobu. Jako prémii vám přidají i jednu vánoční kouli, kterou si můžete sami ozdobit. Největší odměnou vám však bude nadšení vnuků z toho, že se mohou pochlubit takovým šikovným dědečkem.

Máme tu i tip pro opravdové dobrodruhy. Pokud vaše toulavé boty ani zima neudrží doma, vyrazte do Valašského muzea v Rožnově pod Radhoštěm. Muzeum bylo slavnostně otevřeno už v roce 1925 u příležitosti Valašského roku.

V zimním období je provoz od 9.00 do 16.00 hodin. Areál si můžete volně prohlédnout. Vstupenka stojí 50 Kč, děti od 6 do 15 let a důchodci nad 70 let platí polovinu.

Dá se využít také rodinná vstupenka, která je určena pro dva dospělé a dvě děti a přijde na 100 Kč. Valašské muzeum také připravuje na adventní dobu programy. O víkendu 13. a 14. prosince je to vánoční jarmark, na kterém můžete potkat i svatou Lucii, která prý noci upije, ale dne nepřidá a 20. a 21. prosince vždy v 17.00 hodin je instalován živý betlém a sehrávají lidové betlémské hry.

Do Rožnova se dostanete pohodlně autobusem, který jezdí i o víkendech. Pokud vyjedete kolem sedmé hodiny ráno, můžete být na pozdní oběd zase zpátky doma. Vzdálenost není velká a autobus ji urazí asi za hodinu a dvacet minut. Jízdenka stojí do šedesáti Kč. Pouze na večerní živý betlém je lépe se dopravit autem, protože večer o víkendu je doprava zpět komplikovaná.

*Tip na výlet připravila
Věra Vahalíková*

*Krásné Vánoce Vám všem
přeje redakce*

DOTÝKANÍ OSTRAVOU

tentokrát s hudebním vědcem, etnografem a letošním jubilantem PhDr. Ivo Stolaříkem, CSc.

Pane doktore, blahopřáli Vám přátelé, kolegové, obdivovatelé a samozřejmě rodina. Teď Vás prosíme o pár vzpomínek. Poznala jsem Vás jako dvanáctiletá školáčka dětského činoherního souboru ostr. rozhlasu. Ale jak jste se dostal do rádia Vy?

PhDr. Ivo Stolařík, CSc.

Velmi podrobně to popisují ve svých vloni vydaných pamětech "Život není fráze", ale chcete-li stručně, pak tedy vše začalo krásným dětstvím s rodiči a starší sestřičkou Věrkou, nadanou literátkou, která nás ve velmi mladém věku opustila. Formovala mne škola, obecná, pak gymnázium, nejdříve Matiční, ale v kvintě, v 38. roce, jsem přešel do Přívozu. Tam jsem poznal kantora Josefa Koláře, řečeného Koldu, který ovlivnil můj profesní život. Učil nás přírodovědu a zároveň působil v tehdy prosperujícím rozhlasu, kde vedl vysílání pro školy a kde založil studentský činoherní soubor. Pro mne a další spolužáky znamenalo účinkování nejen "ulejvání" ze školy, ale i poznávání osobností jakými byli Jiří Myron, Marie Vášová, Eduard Dubský a mnozí další. Maturita v roce 1942 však znamenala totální nasazení na dole František "ve funkci" vozače.

Se členy dětského činoherního souboru

Kdy se objevila ve Vašem životě hudba?

Už někdy v osmi letech jsem začal brát hodiny klavíru u prof. J. Schreibra, který přidával i lekce nauky o harmonii. Už od mládí jsem také působil v Husově sboru v Přívoze, kde jsem hrál na harmonium a později za okupace, kdy se jen na půdě církve dalo jaksi svobodně scházet, jsem působil jako sbormistr a dirigent, samozřejmě amatérský. A dokonce jsem v mládí zhudebnil některé básně P. Bezruče, K. J. Erbeny a psal hudbu k cvičením, nadšeně jsem totiž sokoloval.

Vraťme se k Vaší nedobrovolné havířské profesi.

Prof. Kolář se snažil mne vyreklamovat pro rozhlas, jenže to už nešlo. Byl jsem zapojen do ilegální práce. S kamarády jsme psali letáky k povzbuzení nálady obyvatel města, sháněli vitamíny pro vězně v Osvětimi, či peníze a jídlo pro rodiny zatčených.

Posléze jsem se s třemi kolegy havíři stal členem organizace "Jan Žižka moravskoslezský". Naši prací bylo shánění a vynášení dynamitu a palníků pro sabotáže, které se brzy začaly uskutečňovat. Vyhazovaly se vlaky a zejména stožáry vysokého napětí, aby byly podniky válečného průmyslu vyřazeny z provozu. Bylo by to dlouhé technické vyprávění jak nás gestapo objevilo, faktem je, že nejdříve přišli pro bývalého vojáka Ichnovského a nakonec i pro mne. Seděl jsem v Ostravě a posléze v Brně v neblaze proslulých Kounicových kolejích, kde byli popravováni spoluvězni i ve dnech, kdy osvobozující armáda stála téměř v Brně. Měl jsem štěstí, přežil jsem, a domů se vrátil v polovině května.

Tak to bylo Vaše první opuštění Ostravy?

První, ale rozhodně ne poslední.. Nejdříve mne čekalo setkání s dr. Kolářem, který už věděl, proč jsem prve odmítl jeho velkorysou nabídku, pak trochu rekreace v podobě brigády na rekreačních táborech válkou oslabených dětí a konečně konkurz na rozhlasového hlasatele. Uspěl jsem, jenže mě opět čekala vojna, tenkrát ta klasická - dvouletá. Vlastně tak běžná nebyla, protože jsme byli nasazeni na Slovensko, kde jsme honili Banderovce.

Závěr vojančení byl příjemný, stal jsem se jedním ze tříčlenné redakce Armádního vysílání v Praze. Tam jsem při autorské, speakerské i režisérské činnosti poznal takové osobnosti, jakými byli Jan Masaryk, Emil Zátopek, František Gel (komentoval Norimberský proces), mnohé slavné generály, ale také Zdeňka Nejedlého. Teď už s úsměvem vzpomínám jak jsme s Jirkou Šrámkem, také Ostravákem, prolétávali s tehdejšími mistrem republiky v akrobacii pod pražskými mosty a tuto eskamotérskou činnost jsme komentovali do vysílání.

Konec r. 1948 znamená Váš návrat do Ostravy a troufám si říci, že toto Vaše období trochu znám i když z pohledu dítěte. Opět tedy rozhlas, již zmiňovaný činoherní soubor, založení Dětského pěv.sboru, dospělácký sbor, dirigent rozhlasového orchestru, hlasatel, reportér, autor, objevovatel talentů - třeba Jarmily Šulákové. Jen nevím, kdy a kde jste stihl vystudovat a také se oženit.

První semestry hudební vědy a etnografie jsem absolvoval ještě za vojákování v Praze. Jenže po Únoru vyhodili ty největší odborníky z univerzity, mnohé dokonce zavřeli, a tak jsem rád přešel na brněnskou školu, kde jsem našel spolužáky, kteří jsou stále mými kolegy a kamarády, třeba Ivan Měrka a Otakar Trhlík. Má závěrečná práce se pak zabývala Hřčavou, obcí, která je na hranici tří států a je tedy etnograficky velmi zajímavá. A ta svatba? Konala se brzy po promoci v roce 1952 a Dagmar, dětská lékařka je se mnou dodnes.

Zdalo by se, že Vašemu profesnímu i rodinnému štěstí (brzy jste se stal po první tátou) nic nebránilo nebo se mýlím?

Byla padesátá léta a já jsem nikdy nesouhlasil a díky zkušenostem jsem ani nemohl souhlasit s žádnou diktaturou, tou nacistickou ani proletariátu. Jsem celoživotní nestraník, jenže v těch dobách a místě, kde jsem působil to jaksi nešlo. Vzpomínám, že jeden z tehdejších ředitelů začínal každodenní porady oslovením "Soudruzi a pane Stolaříku". Dlouho to trvat nemohlo a já putoval nedobrovolně do Opavy, Slezského studijního ústavu. Dnes si už nestěžuji, byla to pro mne plodná léta, naplněná vědeckou i publikační činností, poznáváním dalších zajímavých lidí, třeba Petra Bezruče, Jaroslava Křičky...dlouho bych vyjmenovával i osobnosti zahraniční. A to jsem stíhal i TV režie mnohých programů, vyzdvihují zejména balet K. Kupky Piccasiáda. Snad si čtenáři vzpomenou.

Zmínil jste, že se Váš pracovní život pohyboval v jakýchsi devítiletkách. To platilo i nadále?

Jistě, změnila se struktura ústavu, věda hudební byla vystřídaná vědou o dějinách dělnického hnutí a já byl volný. Naštěstí se tak stalo až v r.1963, kdy se bezpartijní Stolařík mohl vrátit domů, a to dokonce na post ředitele Janáčkovy filharmonie, tenkrát se však tak nejmenovala.

Tady si opět dovolím za Vás připomenout rozkvět tělesa, četná úspěšná zahraniční turné, mnoho hostů orchestru (vzpomínám třeba na R. Frimla), snahu o prosazení stavby kvalitní koncertní síně, (dodnes marnou), ale také nadějný rok 1968 a následnou beznaděj, která Vás v roce 1973 sesadila na místo dramaturga J.F.O. Vaše devítiletka Vás donutila o dva roky později opět opustit Ostravu a vzít místo dramaturga v pražském Supraphonu.

K tomuto tříletému období jen krátce. Zajímavá práce, vesměs příjemní kolegové, ale krušné pendlování vlakem mezi domovem a Prahou. A tak jsem s úlevou přijal nabídku dr. Štíky, ředitele Valašského muzea v přírodě v Rožnově p. R., abych se stal ve svém posledním oficiálním zaměstnání samostatným vědeckým pracovníkem tamtéž, i když díky slušnosti pana ředitele jsem mohl mít pracovní stůl i v Ostravě. Dokonce jsem tam pracoval v polovičním úvazku i po té, kdy jsem se v 60ti letech stal nechtěně důchodcem.

"Pane doktore, Váš život je bohatý, plodný a z toho, co o Vás všichni víme, také navýsost slušný. Moc Vám z naší seniorské redakce přejeme, abyste se i nadále těšil svými láskami, těmi rodinnými i hudebními, aby přibývalo podobných ocenění, jakými je např. letošní srpnové čestné členství v celosvětové organizaci lidového umění a aby Vám zdravotníčko trochu lépe sloužilo."

Pavla Pešatová

Projekt „Dorkas“ - Tísňová péče

Slezská diakonie, Centrum sociální pomoci v Ostravě začala s realizací služeb Tísňové péče pro seniory a zdravotně postižené občany.

Projekt „Dorkas“ je pojmenován podle řeckého jména učednice, která konala dobré skutky. Její život byl ohrožen a pouze rychlá pomoc přátel ji zachránila.

Tento projekt „ožil“ díky podpoře programu EU Phare 2002, dotací MPSV, Statutárního města Ostravy a příspěvků dárců.

Hlavním cílem této moderní sociální služby je poskytování nepřetržité, koncepční a odborné pomoci v krizových situacích prostřednictvím monitorovacího zařízení. Jedinou nutnou podmínkou k využívání této služby je pevná telefonní linka. V případě potřeby (úraz, zdravotní kolaps, vloupání) se snadno dovoláte pomoci.

Aktivací dálkového ovladače velikosti krabičky od zápalek dojde okamžitě k propojení s dispečerskou stanicí.

Operátorka (kvalifikovaná zdravotní sestra) podle situace zorganizuje odpovídající pomoc - přivolání Záchrané služby, Policie či Hasičů, případně zkontaktuje ošetřujícího lékaře, sousedy či příbuzné.

Jednorázový poplatek za instalaci zařízení v bytě je 1000 Kč. Měsíční poplatek za pronájem zařízení a za služby dispečinku 400 Kč. Současně lze využívat některou z dalších navazujících služeb - Pečovatelskou službu nebo Domovinku (centrum denních služeb pro seniory).

Radíte-li se mezi seniory či zdravotně handicapované občany, máte-li v rodině či okruhu svých známých někoho, koho trápí pocit ohrožení a nejistoty, kontaktujte dispečink t. č. 596 613 513. Zde můžete získat podrobnější informace, případně se zaevidovat do databáze uživatelů.

V případě nenádalé situace lze přivolat pomoc

MNOHO CEST VEDE DO ČÍNY

Co si vybavíme, když se řekne Čína? Zajisté obecná fakta, která jsme si připomněli minule. Mezi další zajímavosti patří kulturní památky. Mezi ty nejznámější určitě **Velká čínská zeď**, která je přímo jejím symbolem. Za tvůrce bývá nejčastěji považován císař Čchin Š'chuan-ťi, sjednotitel Číny, žijící v 3. století př. n. l. Je to prý jediné místo na Zemi, viditelné z vesmíru.

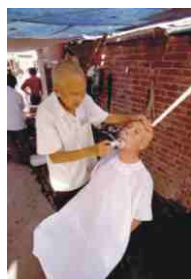
Představuje mohutné opevnění, táhnoucí se přes hory až k obzoru. Opevnění, jež pomohlo Číně ubránit se před nájezdy barbarů.

Vidět ji snad patří mezi povinnosti, pokud navštívíte Čínu. Je to místo, kam míří drtivá většina turistů a patří mezi nejnavštěvovanější místa.

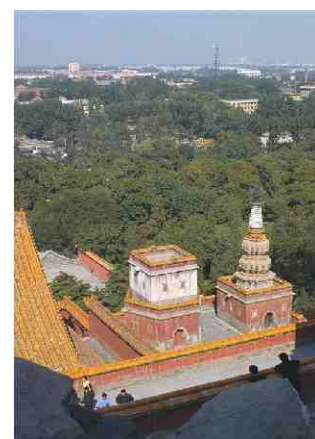
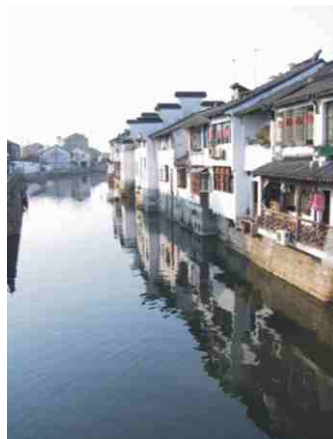
Několik perliček, které mi utkvěly v paměti:

- ☐ Bílá barva je barvou smutku, nevěsty se vdávají v červených, zelených, hnědých a popř. tmavě modrých šatech
- ☐ Baráky jsou neudržované, raději se zbourají a postaví nové
- ☐ Čistota v centrech měst je neuvěřitelná (např. ve srovnání s Paříží)
- ☐ Skoro každý Číňan chodí s voňavými tyčinkami, neustále je zapaluje na různých místech svému Budhovi a věří, že mu Budha, když bude potřebovat, pomůže
- ☐ V málokterém bytě se topí, není zajištěno centrální vytápění, spíše všechno na elektřinu nebo v stromy, před obchody apod. Prádlo v Číně velmi špatně schne

Čína a Já

Ze Sanghae jsme odjeli na 2 dny do města SUZHOU. Zde jsem zažila "dobrý šok" už na nádraží, protože lístky se nekupují na nádraží, ale úplně někde jinde ve městě, takže je měl u sebe náš čínský průvodce. Tím pádem se nedostane do vestibulu nádraží, tak jako v Ostravě nebo v Praze nikdo nepovolaný, kdo žebrá peníze. Při čekání na vlak jsme seděli na obývacích sedacích soupravách. Těsně před příjezdem vlaku jsme odešli na perón kam přijel rychlovlak, kde každý z vagónů měl svého průvodčího a asi ještě dalších 5 lidí, kteří prodávali za jízdy jídlo, pití, suvenýry, nanuky a ovoce. Jeli jsme jednu stanici, která měřila 250 km, takže na příští zastávce jsme vystupovali.

Město Suzhou

V městě SUZHOU jezdilo asi 99% obyvatel na jízdních kolech, takže přejít na druhou stranu cesty se rovnalo sebevraždě. Celé toto město je jako Benátky, tzn. na vodním kanále. Jezdili jsme tady na lodičkách a viděli jsme tu chudobnější čínskou čtvrť. Ze SUZHOU jsme se za dva dny vrátili do Sanghae a během dalších dvou dnů jsme přeletěli do Pekingu a zde strávili šest dnů až do odletu domů. Z Pekingu do Vídně jsme letěli již jen 10 hodin.

V Pekingu na náměstí se se mnou fotily Číňanky, které si na mne ukazovaly prstem a průvodce mi sdělil, že jsou to děvčata z venkova, která v životě neviděla Evropanku. Strašně se mi smály, protože Číňanky jsou malé a hubené, což se o mě nedá říci.

Ve všech městech, která jsme navštívili se večer při hudbě tančí na náměstí podle reprodukované hudby a v parcích se ráno a večer cvičí. Průvodce nám řekl, že je to proto, že Číňanů bydlí v malých bytech až tři generace a tak jedna generace tančí na náměstí, druhá generace cvičí v parku a třetí generace si doma užívá sexuálního života. Pak se střídají.

Při propastných rozdílech životní úrovně jsme byli informováni o krádežích v Číně. Některé obytné domy jsou do 3. poschodí opatřeny mřížemi, jsou oploceny a mají svoji ochranku. Stejně je to i u hotelů. V Číně jsou rovněž kapsáři, ale na mnohem profesionálnější úrovni než u nás. Při učení krás se cvičí vytahováním předmětů z vroucí vody a tím se stávají rychlími.

Karin Vajdíková (pokračování příště)

Nový rok nezačíná vždy 1. ledna

Nový rok nezačíná pro Číňany 1. ledna, ale s prvním novoluním. Je třeba ještě vysvětlit, že čínský nový rok, který se řídí měsíčními cykly, začíná vždy k jinému datu našeho kalendáře v průběhu ledna a února. Je to dáno tím, že rok má dvanáct měsíců, z nichž každý má přesně 30 dní a každý dvanáctý rok má třináct měsíců.

Je nejvýznamnějším svátkem Číňanů bez ohledu na to, odkud pocházejí jejich předkové. Je rovněž známý jako svátek lunárního Nového roku, neboť na rozdíl od gregoriánského kalendáře, vychází z kal. lunárního. Svátek je velmi jásavou událostí hlavně proto, že je časem, kdy lidé přestávají pracovat a scházejí se s rodinou a přáteli. Začíná dvacátého čtvrtého dne dvanáctého lunárního měsíce, kdy všichni bozi vystoupí na nebe, aby vzdali úctu Nefritovému císaři, který je nejvyšším taoistickým bohem a podal mu zprávu o tom, jak si jednotlivé domácnosti vedly. Podle tradice ctí rodiny tyto bohy pálením rituálních papírových peněz, aby tak pokryly jejich cestovní výdaje. Jiným rituálem je potírání úst uctívaného Kuchyňského bůžka rozpuštěným cukrem, aby si lidé zajistili, že podá Nefritovému císaři příliv zprávu. K dalším rituálům patří "jarní dvojverší", která se rozvěšují po celém domě. Jarní dvojverší jsou papírové svítky a čtvrtky, které jsou popisovány slovy, jako je např. "mnoho štěstí", "bohatství" a "dlouhý život". Papírové čtvrtky se věší vzhůru nohama neboť toto

je v čínštině zároveň homonymem pro slovo "příchod".

V předvečer Nového roku se ti členové rodiny, kteří již nežijí společně snaží vrátit domů a zúčastnit se večere. Rodinní příslušníci si dávají v červených obálkách "šťastné peníze" a zůstávají vzhůru celou noc, aby přivítali Nový rok. Číňané již dlouho věří, že když celou noc před Novým rokem nepůjdou spát, budou jejich rodiče žít déle. Po půlnoci pořádají náboženské obřady, aby uvítali ve svých domovech boha Nového roku, což je rituál, který je často spjat s velkolepým odpalováním ohňostrojů. Prvním a nejdůležitějším úkonem Nového roku je projevení pocty předkům, bohům a následuje projev úcty mladších rodinných příslušníků starším členům rodiny. Lidé si oblékají nové šaty, navštěvují přátele, sousedy a příbuzné, aby si vyměnili přání.

Druhý den je dnem, kdy se vdané dcery vrací do domu svých rodičů. Novomanželky musí doprovodit jejich manželé a přinášejí dárky rodinám svých žen. Podle kouzelné legendy je třetí den lunárního Nového roku dnem, kdy myši vdávají své dcery. Toho dne by lidé měli jít spát brzy, aby myši mohly pořádat své svatební obřady.

Čtvrtý den se začíná schylovat ke konci oslav. Odpoledne se připravují uvítat návrat Kuchyňského a Nefritového boha. Návrat Kuchyňského bůžka vyznačuje konec svobody od nadvlády bohů. Odtud je i čínské přísloví: "Nikdy není dost brzy na to poslat bohy pryč a dost pozdě na to vyzvat je k návratu".

Pátého dne oslavy skoro končí. Z oltářů se odstraňují všechny úlitby a život se vrací do normálních kolejí.

Jako v případě všech čínských svátků hraje i v průběhu oslav významnou roli jídlo. Večere bývají nezvykle přepychové. Vybraná jídla, připravená v tomto čase se podávají proto, že jsou považována za symboly štěstí. Například ryba znamená "mám dost na utrácení", výhonky česneku znamenají "věčný", řípa představuje "opětovné spojení". Knedlíčky, které vypadají jako zlaté mají přivolat peníze, štěstí a bohatství.

Svátek není jenom nespoutanou zábavou, ale svůj vliv neztratily ani určité předsudky a tabu.

Lidé například věří, že během prvních pěti dní lunárního Nového roku se nesmí zametat podlaha, neboť byste také omylem mohli vymést štěstí a bohatství z domu.

Nepříznivě se pohlíží i na neslušnou řeč a také na hovory o smrti. Když se rozbije mísa či talíř, musí se co nejrychleji říci "*sui sui ping an*", což znamená "pokoj po celý rok".

Tyčinky a oltářní svíce čínského bůžka štěstí Josse musí hořet po celý den a noc, aby zajistily dlouhověkost a v některých domácnostech se schovávají nože a nůžky, aby náhodou někdo omylem neodřízl nebo neodštíhl "nit štěstí" v roce, který právě přichází a který vítají.

(hol)

SLOVENSKÉ LÁZNĚ 2004 - SUPER NABÍDKA

7 DENNÍ LÉČEBNÉ ZÁJEZDY

BARDEJOVSKÉ KÚPELE - 4.200,-Kč/os,
děti 3.300,-Kč/os.

KÚPELE DUDINCE - 3.680,-Kč/os;
děti 2.950,-Kč/os.

LÚČKY KÚPELE + BEŠEŇOVÁ 3.730,-Kč/os.

TERMÍNY: 04.01.-10.01.; 11.01.-17.01.; 22.02.-28.02.
29.02.-06.03.; 07.03.-13.03.; 14.03.-20.03.
14.03.-20.03.; 21.03.-27.03.; 28.03.-03.04.
04.04.-10.04.; 11.04.-17.04.; 18.04.-24.04.
02.05.-08.05.; 09.05.-15.05.; 30.05.-05.06.

Možnost termínů také v červnu, červenci a srpnu

V ceně je zahrnuto: 6x hotelové ubytování (dvoulůžkové pokoje s vlastním sociálním zařízením, TV, telefonem, balkónem), plná penze, vstupní lékařská prohlídka + 10 léčebných procedur, doprava klimatizovaným autobusem tam i zpět, služby průvodce, pojištění proti úpadku dle zákona č. 159/1999, DPH

Odjezd autobusu: Ostrava, Frýdek Místek, Havířov, Český Těšín, Trinec, Jablunkov

INFORMACE: CK MLK-TOURS, Příborská 1000,
738 02 Frýdek-Místek; Tel: 558 655 649;
Fax: 558 640 351 www.mlk-tours.cz

Klub sběratelů, Ostrava - Poruba

Tentokrát naše cesta vedla do Klubu důchodců ČR na ul. Marie Majerové č.1733 v Ostravě-Porubě. Vedoucím klubu je pan Stanislav Kaštovský. Vedle různých klubových aktivit jako jsou šachy, turistika a další zájmové činnosti nás zaujal klub sběratelů autogramů. Jeho členové se scházejí 2x měsíčně a klub sběratelů vede pan Jiří Hanibal.

„Čím větší osobnost, tím skromnější člověk,“ říká Jiří Hanibal, devětašedesátiletý vedoucí klubu sběratelů autogramů. A ví, o čem mluví, protože ve své sbírce má přes 4000 podpisů nejrozličnějších světových osobností.

„Nesbírám podpisy tzv. na potkání. Člověk, o jehož autogram mám zájem, mě musí něčím zaujmout a takový vztah pak je obvykle oboustranný. Zrovna včera mi přišla další podepsaná fotografie Brigitte Bardot a připsala i krátké povídání. Koresponduji také s Belmondem, Delonem, Lorenovou, Messnerem, Konkolským...“

Takový koníček je nejspíš náročný finančně i časově.

„Je. Sleduji různá výročí osobností a jen za známky vydám spoustu peněz. Přesto se mi přičí „kšeftovat“ s autogramy na burzách, kde létají pětistovky. To není můj styl. Na druhé straně, když zatoužím po autogramu, oslovím dotyčného maximálně třikrát. Jestliže nereaguje, víckrát ho nekontaktuji. A takzvané autopeny čili strojové podpisy podle šablony, také neberu.“

Jak získáváte adresy?

„To je na celém koníčku asi to nejdobrodružnější. Oslovuji ambasády, olympijské výbory, nejrozličnější svazy, prostě jak se dá. Také lidé mě už znají a občas mi sami pošlou něco do sbírky. Získal jsem tak např. podpis Hanky Maškové na vstupence, Gustava Frištenského na fotografii a další.“

Máte nesplněnou touhu po konkrétním autogramu?

„Jean Gabin, toho nemá nikdo, ten autogramy prostě nedával. Mám pocit, že skutečných osobností jako Marvanů, Smolíků, Högerů se už moc nerodí.“

*Myšák
1975*

Řekl jste, že s osobnostmi navazujete i déletrvající kontakt. Přerostlo to někdy až v přátelství?

„Určitě. Velmi si považuji například vztahu s Janem Werichem. František Filipovský se mi do knihy podepsal s dovětkem „Milému příteli, panu Hanibalovi s upřímným stiskem ruky“. A když s Radovanem Lukavským popijíme u něj doma léčivý líkérek, je to pohoda a fantazie. To je jen pár příkladů za všechny.“

Osobně jsem přesvědčen, že ve skutečnosti žádný člověk není bohatý svými penězi, nýbrž svými zážitky. Což tedy znamená, že jste boháč.

„Úsměv./ „Zážitků mám opravdu nepočítaně. Snad mi v tom pomáhá mé jméno, které s jedním n navíc proslavil kartaginský vojevůdce i s úsvovím: Hannibal ante portas. Zároveň dost se svou ženou cestuji, takže v Kartágu jsem políbil zem, v Tunisu se mému jménu podivovali tak, že jsem byl odbaven jako poslední a podobně. Měl jsem v ruce zlatý míč Masopusta, Nobelovu cenu Seiferta, repliku trofeje Wimbledonského vítěze Kodeše. S hodinářem Veseckým jsem se díval dolů z Pražského orloje a Remkův náhradník Pelcák mi slíbil let v Migu...“

Máte i smutné zážitky?

„Právě Vladimíru Remkovi jsem řekl, že letěl ve špatné raketě. Zamyslel se a řekl že mám pravdu. Projevy nenávisť, závisť a arogance, se kterými se setkal ho mrzely. Velká většina mých zážitků s osobnostmi ale patří mezi pěkné okamžiky mého života.“

Odcházím od pana Hanibala (nedávno mu skončila stodevátá výstava autogramů) a v hlavě mi zní: čím větší osobnost, tím skromnější člověk. Platí to samozřejmě i pro ty, které o podpis nikdy nikdo nepožádá.

(di)

Pozn. redakce: Informace o členství v klubu získáte osobně v klubu nebo na tel.č. 596 951 813

Robert Redford

▲ Vlevo nahoře: Brigitte Bardot

▲ Vpravo nahoře: Loretta Swith
Kdo by neznal slavnou major Houlihan ze seriálu M.A.S.H.

◀ Robert Redford: „Nikdy jsem po Hollywoodu netoužil a netušil jsem, že tam skončím“, řekl v jednom z rozhovorů...

CHRAŇTE SVÉ BEZPEČÍ

(Soubor rad a informací pro seniory)

Zajímavý projekt realizuje ostravská Městská policie, kdy prostřednictvím přednášek a besed informuje o věcech a událostech souvisejících s bezpečností seniorů. (Informace lze získat na tel.č. 596 467 213)

Muži a ženy v pokročilém věku se stávají podle policejních statistik častými oběťmi trestných činů. To znamená, že by měli vědět o všech opatřeních, která jim pomohou zajistit osobní bezpečí.

Předností zralého věku jsou moudrost a dostatek zkušeností. Nevýhodou se mohou stát zhoršený zrak, sluch, pohyblivost a nedostatek fyzických sil. Dobrým spojencem je solidarita s jinými lidmi, špatným rádcem je strach.

Kde hrozí nebezpečí:

V minulých číslech jsme probrali nebezpečí, které nás může potkat doma, na ulici či dopravním prostředku. V poslední části se budeme věnovat závažnému problému, jakým je domácí násilí.

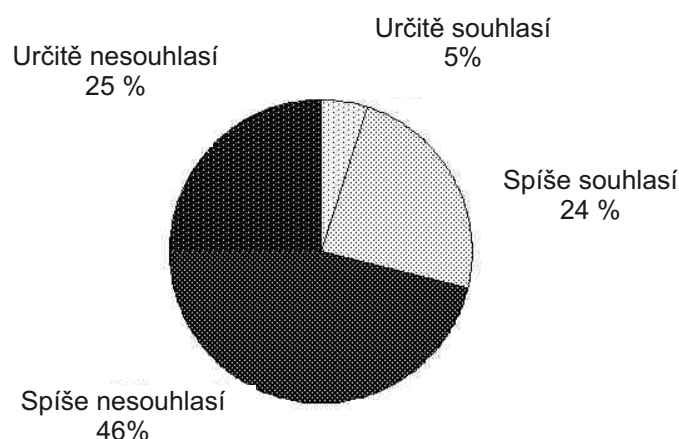
Násilí v rodině

Někteří starší lidé jsou vystaveni napospas násilnému chování ze strany členů rodiny. Takové jednání většinou začíná mírnějšími projevy. Netrpíte proto omezování a útisk. Nejste povinni snášet například rámus (reprodukce hudby, TV program). Nepřipusťte, aby vám příbuzní říkali: *Ty už nic nepotřebuješ, stejně nikam nechodíš. To je pro tebe dobré, to ti bude stačit.* Takové chování se může proměnit v násilí. Ve vlastní rodině máte právo na ochranu, pomoc a pocit bezpečí.

Shrnutí základních výsledků reprezentativního výzkumu pro obč. sdružení Bílý kruh bezpečí a Philip Morris ČR a.s.

Zdroj: STEM pro Bílý kruh bezpečí a Philip Morris ČR

Souhlas s názorem "domácí násilí má společnost spíše tolerovat, protože to stejně vyřeší rodina sama"

Co je možné poradit obětem

Většina obětí násilí v rodině volí takové způsoby chování, aby se násilí vyhnula. Především se snaží minimalizovat možnost, aby vzbudila hněv druhé strany, například pobývá v jiné místnosti, jde ven, snaží se zajistit, aby v kritické chvíli byly přítomny v domácnosti i jiné osoby. Oběť se také snaží násilníka příznivě naladit a uklidnit. Tím chce změnit nebo zmírnit jeho agresivní náladu. Za tyto snahy oběť platí vysokou cenu - přizpůsobuje své chování násilníkovi aniž by měla jistotu, že se jí podaří násilí předejít. Ztrácí schopnost vidět sebe sama pozitivně a přejímá negativní hodnocení své osoby za strany násilníka.

Je důležité především získat sebedůvěru a sílu k tomu, abyste se dokázali sami rozhodnout a vyhledat pomoc odborníků v poradnách a centrech.

Proveďte svůj strach

Starší lidé jsou velmi vnímaví k ohrožení, ale i k neštěstí druhých. Často také trpí přílišným strachem, který zcela ovládne jejich život.

Zkuste si odpovědět na otázky:

1. *Trpíte často bezdůvodnými pocity strachu?*
2. *Užíváte medikamenty, abyste například večer zvládli strach ze samoty a tmy?*
3. *Mluvíte často se svými známými o kriminalitě?*
4. *Žijete díky strachu v sociální izolaci (raději nikam nechodíte, nikoho k sobě nezvete, neprovozujete žádné aktivity mimo domov)?*
5. *Propadáte panice nad novinovými titulky v černé kronice?*
6. *Pěstujete si svůj strach?*

Jestliže odpověď na většinu otázek zní ano, ovlivňuje strach váš život. Pokuste se s tím něco udělat. Promluvte si o tom s někým z rodiny, s dobrým známým, případně s lékařem. Obratě se na některou z krizových linek důvěry. Vyhybejte se zprávám o zločinu, nesledujte drastické filmy a kriminální příběhy. Naopak vyhledávejte dobré zprávy, klidnou četbu a příjemná setkání.

Marie Kalinová

Zpracováno s využitím materiálů BKB

DONA CENTRUM BÍLÉHO KRUHU BEZPEČÍ

Poradna pro oběti domácího násilí

ulice 28. října 124

702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

☎ 597 489 207

e-mail: donacentrum@quick.cz

pondělí

8 – 14 hod.

čtvrtek

14 – 20 hod.

pátek

8 – 14 hod.

RAKOVINA

Neztrácet naději, žít dál!

Rakovina je velmi závažné onemocnění. Kdokoli se doví, že ji má, snadno propadá zoufalství, napadají je hrůzné myšlenky. Nemoc navenek pacienta většinou nezmění, ale duševní šok dlouho přetrvává. Od začátku choroby je tedy třeba léčit i psychický podíl. I sám pacient musí mít vůli a pevné odhodlání vzít na sebe svůj díl odpovědnosti za průběh rekonvalescence, za nový rozvrh života a nový životní styl, který může výrazně omezit riziko, že se nemoc vrátí a že budou přetrvávat vleklé potíže tělesného nebo psychického rázu.

Na kvalitu života se zdravotním postižením má mimořádný vliv i to, jakým způsobem se k ní chová veřejnost. Že je to věc velmi podstatná a zásadní vám tentokrát dokumentujeme příkladem za všechny:

Chování veřejnosti i samotných pacientů lze do značné míry ovlivnit systematickou výchovou a osvětou. Před 12ti lety založily pacientky klub, kde se začaly scházet. Z počátku jich bylo 10, nyní je ve sdružení onkologických pacientů zaregistrováno již přes 120 žen, převážně s nádorovým onemocněním prsu, ale i po gynekologické operaci, po operaci žlučníku, tlustého střeva a jiných orgánů.

Ve svém sdružení, kde se pravidelně scházejí, našly smysl života, poznaly ženy, které jsou životním důkazem možnosti přežití. Členky s delším odstupem léčby posilují další, které jsou krátce po základní terapii nebo ještě v léčbě. Jejich aktivita nespočívá jen ve schůzkách, ale pořádají i besedy s odborníky, rehabilitační cvičení, plavání, vycházky, rekondiční pobyty aj.

Ženy se zbavují rychle strachu a úzkosti. Zde mohou otevřeně hovořit o svých obavách, nadějích a plánech. Vždy se najde někdo, kdo poradí a nabídne pomoc. I rekondiční pobyty pro onkologické pacienty mají své výhody. Umožní strávit víkend nebo 10 dnů bez nutnosti nakupovat, vařit, starat se o domácnost.

Členky sdružení při jedné ze zábavných akcí

Snahou sdružení je pomáhat těm pacientům, kteří jsou diagnostikováni, ale ještě neprošli léčbou a také těm, kteří jsou krátce po základní léčbě. Bylo vytvořeno centrum, kam mohou postižení nemocní přijít pro radu nebo pomoc, případně si popovídat s ostatními o své nemoci. V centru je rozsáhlá knihovna a účelové publikace o různých druzích onkologického onemocnění. Pacienti musí ztratit ostych a do centra přijít, s pomocí stejně postižených pak průběh nemoci snášejí daleko lépe. Činorodostí a zájmovými aktivitami se též lépe překonává pocit osamělosti a strachu z nemoci. Návštěvníky nespojuje jen stejné postižení, ale často také přátelství, které tady vzniká. Spousta z nich se vzájemně navštěvují v soukromí, jezdí i na společné dovolené. Nastává i příprava na stáří, smývá se věkový rozdíl. Nejmladší členice je 36 let a nejstarší má 82. Všechny jsou kamarádky a tykání je samozřejmostí. Ve své snaze pozitivně ovlivňovat psychiku nejsou osamoceny. V rozvíjení jejich potřebné činnosti jim pomáhají i další instituce a organizace.

Připravila MUDr. Blanka Malá

NAŠE POZVÁNKA

Pozvánka do klubovny seniorů, KZ Jízdárna

Každé pondělí probíhá od 13 hod. konverzační kroužek německého jazyka. Od 14 hod. klubové povídání.

Každý první čtvrtek v měsíci (v lednu 8.1.) se koná ASTRO klub - zajímavé povídání na téma tajemno, numerologie, výklad karet... Začátek v 16 hod.

Každou středu od 15 hod. karetní kroužek (bridž, kanasta, pasiáns). Od 17,30 do 18,30 cvičení Jógy. Na cvičení se nepřihlašuje, každý návštěvník zaplatí při příchodu na kurz. Cena hodiny je 30 Kč - členové klubu, ostatní 40 Kč/hod.

Každé úterý od 9 do 11 hod. je kroužek ručních prací. Každý čtvrtek od 10 do 16 hod. - poradenská a informační služba.

Mimo pravidelných akcí se konají vycházky, přednášky a další akce. Informace osobně v klubovně nebo na tel. číslech 732321161, 732902712, 606274154, 606475522, 596632061.

Pokud jste se rozhodli, že se budete dále vzdělávat, máte ideální příležitost. Společnost senior organizuje kurzy výuky práce na PC. Informace na tel. číslo 603 59 80 36

Kurz tréninku paměti

Mozek je součástí lidského těla. Jak slábne tělo, zhoršuje se i kvalita paměti. Nové informace však máme schopnost přijímat až do konce života.

Kurz je zaměřen na procvičování paměti. Není založen na memorování, zkoušení či klasifikaci, je cestou ke zvýšení sebevědomí.

Informace na tel. číslo 606 475 522.

5 dvouhodinových lekcí, cena kurzu 300,-Kč.

Bude Ostrava příkladem i pro Prahu?

Věřte, že uvedený titulek není nadnesen. Na shromáždění, které pořádala asociace důchodců ke dni seniorů v Praze bylo zhodnoceno postavení seniorů v naší republice. Na shromáždění hovořili; předseda ČMKOS M. Štěch, o problematice důchodů náměstek ministra MPSV J. Hoffman, poselství gen. tajemníka OSN tlumočil ředitel informačního centra OSN v Praze, A. Nicklich. V závěru bylo schváleno svolání k účastníkům setkání, hovořící o potřebách seniorů a prožívání důstojného stáří. Odpovědne nás přijal primátor Prahy, Pavel Bém. Při setkání projevil pan primátor pochopení pro potřeby seniorů, kterých je v Praze téměř 200 tisíc.

Informoval nás o akcích, které byly připraveny pro seniory v Praze. Měl jsem v diskusi příležitost zmínit se o činnosti našeho poradního sboru primátora v Ostravě, kde již od dubna letošního roku existuje "rada starších", jak se někdy tomuto sboru přezdívá. Tento sbor bezprostředně podává zprávy zastupitelům o problémech a starostech seniorů, aby potom volení zástupci a Rada města mohli odpovědně rozhodovat. Primátor Pavel Bém tuto informaci se zájmem vyslechl a zároveň požádal zástupce Pražských seniorů o vypracování návrhu na vytvoření podobného poradního sboru v Praze. Ze setkání jsem nabyl dojem, že problémy života seniorů v Praze nejsou neznámé a že se hledají možná řešení stejně tak, jako v Ostravě.

Ing. Lubomír Pásek
Předseda Rady KOC

Český rozhlas Ostrava připravuje pořady pro seniory. Rozhlasový měsíčník Seniorský klub dostal novou podobu, délku i periodicitu. Z měsíčníku se stal týdeník, který si můžete naladit každou neděli v 9:30 a v repríze pak v úterý ve 13:35. Nabízí reportáže, informace, rady i rozhovory s lidmi, kteří ledačos viděli a zažili.

Dále vyšlo ostravské studio ČR vstříc seniorům zavedením pravidelných dechovkových a folklórních pořadů. Každý všední den si na jeho frekvencích můžete po 19. hodině naladit hudební pořad Muziko, hraj! A protože s vyšším věkem jsou spojeny i nejrůznější neduhy, doporučujeme pořad Lékařna, každou středu v 17:15. Seniorům dělá radost víkendový polední pořad Přání plná písniček a sobotní dechovková hodinka s titulem Chtěl bych mít kapelu, jež začíná po 17. hodině. Těm, kdo rádi vaří, udělá radost nedělní pořad Pod pokličkou, který pravidelně startuje pár minut po 11. hodině.

Informační zpravodaj vydává Společnost senior, občanské sdružení za přispění grantu Státního města Ostravy.

Zodpovědný redaktor: Ing. Ludmila Holubová
Redakční rada: MUDr. Blanka Malá, Mgr. Pavla Pešatová,
Ing. Lubomír Pásek, Marie Kalinová, Jiří Hrubý.
Registrační značka MK ČR E 14221

Adresa redakce: Společnost senior, Na Jízdárně 18, 702 00, Ostrava 1

Tel.: 596 138 350, 606 475 522

e-mail: info@seniortip.cz
www.seniortip.cz

Vážené přátelé,

děkuji Vám za zasílání časopisu "TIP SENIOR", který si vždy se zájmem pročtu. Mám tak možnost získat širší obzor o Vaší záslužné práci. Oceňuji pestrost rubrik, zajímavost informací a také fakt, že v řadě z nich se objevují i náměty k zamyšlení pro nás - členy zastupitelstev (ať už města či městských obvodů). Byť nepatřím ještě zcela k seniorské kategorii, ale kvapem se k ní blížím, rád se některé z Vašich akcí - pokud to čas dovolí - zúčastním.

Přeji Vašemu sdružení i nadále hodně elánu v práci a redakčnímu kolektivu stále se rozšiřující počet spokojených čtenářů.

Milan Peša
člen Zastupitelstva Města Ostravy

S povděkem jsme přijali zlepšení vzhledu zpravodaje pro seniory a budeme rádi, když ho neopustí snaha o další růst po technické i obsahové stránce. Právě zaměření pro pamětníky může být směrodatné, kde hledat další hodnoty: např. zavedení literární stránky, jež by odpovídala klasickému kulturnímu vkusu. Její náplní mohou být jak práce čtenářů samotných, tak otiskování ukázek zlatého fondu naší literatury, jehož bohatost dnes mizí z povědomí národa. Bylo by záslužné, kdyby se tento zpravodaj stal průkopníkem návratu nové renesance čili obrození staré slušné kulturnosti vůbec!

Takové poslání by mohlo být lépe plněno, kdyby zpravodaj vycházel častěji a ve větším rozsahu.

Spřáním dalšího zdu

Petr Klein, Senovážná 10, O. -1

Vážená redakce,

jsem invalidní důchodce a bydlím v Domě s pečovatelskou službou ve Slezské Ostravě. Jsem pravidelným čtenářem vašeho časopisu Seniorský tip, který vždy s velkou chutí a radostí celý přečtu.

Sám se věnuji tvorbě, píši povídky a básně. Rád se angažuji i v tvorbě pro seniory a rád bych vám tímto nabídl spolupráci. Zároveň zasílám ukázky své tvorby.

Přeji vašemu časopisu hodně dalších nových čtenářů a úspěchů v další vaší činnosti.

Ladislav Smyček, Heřmanická 21, Slezská Ostrava
(Pozn. redakce: ukázku z tvorby přineseme v příštím čísle)

VYHODNOCENÍ SOUTĚŽE !

Ptali jsme se vás na objekty vyobrazené na fotografiích. Z došlých odpovědí, které byly doručeny osobně, poštou, ale tentokrát i emailovými zprávami byl vylosován výherce. Je jím pan Karel Začinský z Ostravy - Radvanic, který vyhrává věcnou cenu. Blahopřejeme!

NOVÁ SOUTĚŽNÍ OTÁZKA - ve kterém roce byla slezská obec Svinov povýšena na město? Správné odpovědi zasílejte na adresu redakce.

Výherce obdrží věcnou cenu!

Eva Poštová: Lituji toho, kdo nedělá srdcem

OBVOD NA DLANI

Městský obvod Svinov se rozkládá na ploše asi dvanácti kilometrů čtverečních a v současné době má 4521 obyvatel. Podle hesla: v každé pořádné obci musí být kostel a hospoda, tady najdete opravdu pěkný kostel Krista Krále z roku 1928 a nějakou tu hospodu byste objevili také. Ovšem restauraci pro slavnostní příležitosti byste hledali marně.

Eva Poštová - starostka

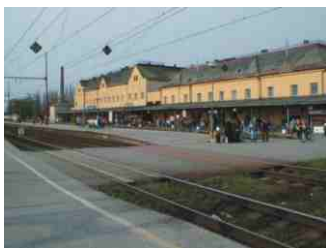
„Do Vánoc by měla být,“ říká starostka městského obvodu Ostrava Svinov, Eva Poštová. „Měli jsme ji v přízemí budovy našeho úřadu, ale dosloužilo nám ústřední topení a to se stalo impulsem k rozsáhlé rekonstrukci za patnáct milionů korun. Takové peníze samozřejmě nemáme ihned k dispozici, takže práce probíhají po etapách. Výběrovým řízením jsme už získali nájemce restaurace a ten na stavebních úpravách spolupracuje.“

Nakolik jsou záležitosti tohoto druhu u vás průhledné?

„Tuším, kam tou otázkou míříte a proto vám nejdříve musím říci zásadní věc: já jsem nepřišla do této funkce zbohatnout. A všichni pracovníci úřadu vědí, že kdyby kdokoli zneužil či využil svých pravomocí, nevydržel by tu dlouho. Navíc jsem původní profesí ekonomka, takže otázku hospodaření velmi pečlivě osobně sleduji, všechny příjmy i výdaje vykazujeme v přehledných, naprosto jasných tabulkách. Každou korunu, která proteče našim rozpočtem můžeme vykázat a vyúčtovat.“

Investičních akcí máte ve vašem obvodu více?

„Na naše poměry lze říci, že máme obrovské investice, dvakrát větší než dřív. Například jsme dokončili první etapu rekonstrukce hřbitova za deset milionů korun. Aby mohly práce pokračovat, domluvili jsme se s městským obvodem Poruba na sdružení prostředků. Do poloviny příštího roku by stavba měla být hotova. Ale kromě toho probíhají v našem obvodu rekonstrukce střech, parkovišť, chodníků, plynofikace, budování cyklistické stezky a další.“

Nádraží ▲ 1.5.1847 byla dokončena Severní dráha Ferdinandova. Svinov se stal železniční stanicí na důležité trati Vídeň - Krakov.

Dříve starobylá slezská obec, v r.1936 povýšena na město, dnes jeden z měst. obvodů Ostravy. Budova městského úřadu. ▼

V krátkých vizitkách vám představíme několik městských obvodů. Tentokrát obvod, kde starostka zná osobně naprostou většinu lidí.

◀ Za zhlédnutí stojí římskokatolický kostel Krista Krále, postavený v letech 1928 - 1929 a 23.6.1929 posvěcený.

Jedna z investičních akcí - cyklostezka ▶

Jaká je odezva občanů na vaše aktivity?

„Je známo, že lidé raději chodí se stížnostmi, než s pochvalami, ale zrovna včera mne navštívila paní, která nám poděkovala za průlezky a houpačky pro děti, které jsme dokončili nedávno.“

Populace Ostravy stárne a týká se to i obvodu Svinov. Jaké postavení mají ve vašem programu senioři?

„S ostravskou Společností senior jsme se dohodli na termínech, kdy mohou používat ke školení počítače v naší základní škole. Vedle restaurace U slunce máme klubovnu pro čtyřicet lidí, kde se dvakrát týdně schází klub důchodců, pro který pořádáme i autobusové výlety. Dvakrát ročně organizujeme větší setkání (asi 150 seniorů) s programem. Jsou to Májová a Mikulášská setkání. Ke slavnostnímu setkání zveme také jubilanty 70 a 75 let. Osmdesátníkům posíláme blahopřání a navštěvujeme oslavence osobně. Ve většině případů, pokud termín nekoliduje s neodkladnou povinností, se ráda těchto návštěv zúčastním. Víte, na seniory nedám dopustit, jsou vděční, milí a umějí se srdečně bavit. Jejich vzpomínání přináší mnoho cenných informací a obohacuje nás.“

Řekla byste, že máte na úřadě dobrý kolektiv?

„Jistě. Bez poctivé práce úředníků, jejich dobrého kolektivu by se práce nedařila. A co se týká samosprávy? U nás se volí lidé a ne strany, proto jsou naši radní vstřícní a otevření všemu, co lidem tohoto obvodu prospívá. Pak je tady ještě jedna věc: pro mne není prioritní osobní zisk, svou práci nedělám pro peníze, ale přináší mi uspokojení, je to záležitost srdce. Věřte, že u nás na radnici nejsem sama.“

Pro zajímavost, starostka Eva Poštová zná osobně naprostou většinu lidí v obvodu Svinov. A když se jí zeptáte na její životní krédo, bez váhání odpoví:

Poctivost. A vědomí, že jsme tady pro lidi.

di)